

НАШЕ

ЖИТТЯ

Газета виходить
з липня 1967 року
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 33 (675)

Субота, 16 серпня 1980 року

Ціна 2 коп.

Тобі, партіє, наша натхненна праця

З ПЕРЕВИКОНАННЯМ ЗАВДАННЯ

Кожний робочий годині — найвищу віддачу! Під таким гаслом пройшов другий ударний трудовий тиждень передз'їздівського соціалістичного змагання на Білоцерківському УВП.

Особливо вагомих трудових здобутків досяг на ударній вахті колектив дільниці комунальної праці, якою керує майстер Поперечна Ніна Степанівна. На честь XXVI з'їзду КПРС трудівниці взяли підвищені соціалістичні зобов'язання: щодня перевиконувати змінні завдання по випуску

продукції на 5 процентів, тобто при плані 420 шили 440 робочих костюмів. Фактично ж за минулий тиждень вони додатково пошили 203 костюми, або на три одиниці більше, ніж зобов'язувалися.

Протягом другого ударного трудового тижня, присвяченого II з'їзду РСДРП, робітниця заощадила 160 котушок швейних ниток, що становить 31 тисячу 955 метрів. План з нормативної вартості обробки перевиконано на 524 карбованці або 1,4 процента.

Зразки самовідданої праці

показують у змаганні за гідну зустріч XXVI з'їзду КПРС Груша Галина Михайлівна, Пахмата Параска Михайлівна, Шкурлатовська Марія Сергіївна та багато інших, виконання норм виробітку яких становить близько 140 процентів.

На правохлангових передз'їздівському трудовій вахті рівняються інші виробничі колективи підприємства.

Н. ГУЛЬДЯШЕВА,
заст. директора Білоцерківського УВП з виховної роботи.

Київська область.

БЕЗ ВІДСТАЮЧИХ

За перші два тижні ударної трудової вахти колектив Полтавського учбово-виробничого підприємства № 2 випустив додатково продукції на 8 тисяч карбованців.

З честю виконують взяті соціалістичні зобов'язання на честь XXVI з'їзду КПРС виробничі колективи підприємства. В бригадах складання електромашин ЕД-5 і ЕД-6, що їх очолюють П. О. Іщенко та Ю. А. Верещака, середнє виконання норм виробітку становить відповідно 151,6 і 151 процент.

Колектив П. О. Іщенко з початку трудової вахти виготовив продукції понад план на 2,6 тисячі карбованців, а бригада, яку очолює Ю. А. Верещака, — на 2,4 тисячі карбованців.

У цих досягненнях є значний внесок передовиків і новаторів виробництва, зокрема, слюсарів-складальників Б. А. Кузнецова, О. Н. Мисник, В. П. Мордич, О. А. Щербань, В. А. Самаріної та багатьох інших.

Соціалістичне змагання, що розгорнулося на УВП-2 на честь XXVI з'їзду КПРС, приносить свої плідні результати: тут немає відстаючих, якісті продукції завжди відмінні.

М. МАКЕЄВА,
ст. інженер-економіст
Полтавського УВП-2.

На робочому календарі швачки-мотористки Житомирського УВП Раїси Іванівни Дихтєвської вже давно настав 1981 рік. Достроково завершивши завдання десятої п'ятирічки, старанна трудівниця активно включилася в соціалістичне змагання за гідну зустріч XXVI з'їзду КПРС і вирішила домогтися ще вищої продуктивності праці. За два ударні трудові тижні Р. І. Дихтєвська підвищила денні норми виробітку з 120 до 127 процентів при відмінній якості продукції.

Фото І. ТОЛОЧКА.

ТЕМПИ НАРОСТАЮТЬ

Днями на Ужгородському учбово-виробничому підприємстві № 2 з'явився випуск «Блискавки». У ній повідомлялося, що за підсумками роботи першого ударного трудового тижня, присвяченого I з'їзду РСДРП, найкраще попрацювала швейна дільниця № 3, де майстриня Іолана Василівна Орос. Її визнано переможцем передз'їздівського соціалістичного змагання серед виробничих колективів підприємства. Це означає, що при завданні

169 пар кожних робітниця дільниці № 3 щодня шила по 175 пар рукавиць.

Перевиконано тижневе завдання по випуску готової продукції і в цілому по підприємству більш як на 2 тисячі карбованців.

Темпи передз'їздівського трудового суперництва з кожним днем наростають.

К. ТОВТИН,
начальник штабу трудово-го дня Ужгородського УВП-2.

Наступний ударний трудовий тиждень присвячується III з'їзду РСДРП. Вище прапор передз'їздівського змагання!

ЗАВТРА — ДЕНЬ ПОВІТРЯНОГО ФЛОТУ СРСР

НА СТОРОЖІ МИРНОГО НЕБА

Історія радянської авіації нерозривно пов'язана з іменем В. І. Леніна. Вже третього дня після проголошення влади Рад було створено Бюро комісарів авіації і повітроплавання, а наприкінці 1917 року за вказівкою Володимира Ілліча організовано Всеросійську колегію по управлінню Повітряним Флотом Республіки.

З перших днів свого існування наша авіація розвивалася швидкими темпами. Ще Першого травня 1918 року у «повітряному параді» брав участь лише один літак, а вже на початку 1919 у боях з ворогами першої в світі соціалістичної держави діяв 61 авіаційний загін.

Вперше захисники і трудівники мирного неба країни відзначали своє професійне свято у 1933 році.

Славний бойовий шлях пройшли наші льотчики і в роки Великої Вітчизняної війни. Тільки з 16 листопада до 5 грудня 1941 року у боях під Москвою було знищено 1500 літаків ворога. В Сталинградській битві наші авіатори знищили понад 5 тисяч фашистських літаків. Ще 1100 літаків недержавувався Гітлер після боїв на Кубані. Все це серйозно підірвало авіаційну міць Німеччини. У боях

на Лівобережній Україні, Курській дузі і на Донбасі наші аси знищили близько 6 тисяч літаків.

Батьківщина, рідна Комуністична партія гідно оцінили подвиг своїх відважних соколів — понад 200 тисяч з них нагороджені орденами і медалями, 2420 удостоєні звання Героя Радянського Союзу, а 65 — двічі Героя. Під час Великої Вітчизняної війни 708 частин і з'єднань ВПС дістали почесні найменування, 288 удостоєні звання гвардійських.

Нині у повітряному арсеналі наших військ — реактивні літаки. У лютому 1950 року вперше в світі на бойовому літаку «МІГ-17» — було досягнуто швидкості звуку в горизонтальному польоті.

Іде четверте десятиріччя з того часу, як змовкли гармати другої світової війни. Активно й послідовно проводячи політику миру, наша країна враховує при цьому, що противники розрядки розкручують гонку озброєнь, розпалюють воєнні конфлікти. Ось чому наша партія і держава вживають необхідних заходів по гарантуванню безпеки Радянського Союзу і країн соціалістичної співдружності, для зміцнення Радянських Збройних Сил, у тому числі і Військово-Повітряного Флоту.

ОБ'ЄДНАЛИ СИЛИ

АТЕСТУЄТЬСЯ ВОДА

Мінськ. «Скинути вагу» серійному дизелю допомогли новатори моторного заводу у співдружності із суміжниками-тракторобудівниками й інструментальними к. м. н. Спільно вони вдосконалили конструкцію і технологію виготовлення колінчастого вала. В результаті з початку року заощаджено 350 тонн металу. В соціалістичному змаганні за економію матеріалів беруть участь спеціалісти галузевих інститутів, постачальники комплектуючих деталей. Завдяки цьому в двигун для енергонасиченого трактора «Беларусь» внесено десятки змін, які значно знизили витрату прокату.

ЕСТАФЕТА ПРИСКОРЕННЯ

Суми. Перший ешелон з мінеральними добривами до сібви озимих відправлено на Кубань об'єднанням «Хімпром». Состав сформовано за прискоренням графіком. Це — результат співдружності хіміків і залізничників станції Бази. Об'єднавши зусилля, вони відправлять землеробам країни для озимого сібви більш як триста тисяч тонн гранульованого суперфосфату й амофосу.

Гіссар (Таджицька РСР). Нові резерви води для зрошення сільськогосподарських угідь виявлено в ході роботи над складанням водного кадастру Таджикиської РСР. Гідрологи обстежили всі річкові басейни республіки. Одержано науково обґрунтовану оцінку гідроресурсів, необхідну для раціонального використання води і дальшого розвитку зрошувально-го землеробства.

МЕМОРІАЛЬНА ЗОНА КАЛУГИ

Калуга. Меморіальною зоною вирішено зробити один з мікрорайонів Калуги. До неї увійдуть парк імені Цюлковського, будинок-музей ученого, Державний музей історії космонавтики. Разом з перенесеними сюди з інших вулиць міста будинками, в яких у різний час жив Колянтин Едуардович Цюлковський, вони становитимуть єдиний музейний комплекс. Передбачається створення в меморіальній зоні й кварталу, в якому буде зібрано збережені в Калугі пам'ятки дерев'яної архітектури XVIII—XIX століть. У них розміститься музей старовинного побуту і народної творчості.

(ТАРС—РАТАУ).

«ПІД ПРАПОРОМ ЛЕНІНІЗМУ» № 15

Вийшов у світ п'ятнадцятий номер журналу ЦК Компартії України «Під прапором лєнінізму». Він відкривається передовою «Назустріч великому форуму».

Під рубрикою «Комуністичне виховання — важливий фронт боротьби за комунізм» надруковано статтю кандидата у члени Політбюро, секретаря ЦК Компартії України О. С. Капта «Інформація в ідеологічному процесі».

75-річчю революції 1905—1907 років у Росії присвячено виступ доктора історичних наук П. Шморгуна «Перша народна революція епохи імперіалізму». «Університети ідейного загартування кадрів» — назва редакційної статті. Доктор історичних наук Є. Кузнецов висвітлює питання про наукові основи усної політичної агітації.

В розділі «Матеріали для усних

виступів» розглядається тема «КПРС — керівна і спрямовуюча сила радянського суспільства». Тут же опубліковано статтю міністра лісової і деревообробної промисловості УРСР І. Грунянського «Використовувати по-господарськи зелені скарби» і методичні розробки «Кукурудза: якнайшвидше зібрати, до прама зберегти», «Дозвілля — не безділля».

«Введення християнства на Русі і спекуляції фальсифікаторів» — зміст статті доктора філософських наук В. Танчера.

У міжнародній добірці друкуються матеріали С. Фроліна «Тридцять п'ять героїчних літ» (До Національного свята Соціалістичної Республіки В'єтнам), М. Героніна «Японія: у фарватері Вашингтона», І. Грищенка «Сліди ведуть за океан» та інші.

РЕЗУЛЬТАТИ ПОШУКУ

Не дуже часто новий виріб з'являється в номенклатурі продукції, що виготовляють на підприємстві. Перш, ніж потрапити у виробництво, а потім на прилавки магазинів, він проходить складний і довгий шлях. За ним стоїть праця інженерів, техніків, робітників.

Так трапилося і зі звичайнісіньким електровимикачем, що його випускає ДВО «Електромагніт». Не один десяток років він справно ніс свою службу. Та минув час і ось, здавалося б, на перший погляд, не дуже складна продукція вже застаріла. Перед проектувальниками і розробниками поставила необхідність модернізувати цей виріб. Завдання полягало не тільки в тому, щоб змінити зовнішній вигляд, але й розв'язати більш складні питання.

Пошуки увінчалися успіхом. Спільними зусиллями головний інженер об'єднання В. Р. Пікур, начальник технічного відділу В. В. Смельяненко, інженер-конструктор

В. В. Моргунов знайшли оптимальний варіант, розробивши конструкцію електровимикача установленої серії промислового і побутового призначення. Замість дорогих срібних контактів з'явилися мідні, які навіть при максимальному навантаженні повністю витримали випробування на міцність і надійність. Знижено металомісткість вимикача, вага його нині не перевищує зарубіжних аналогів.

Розв'язано також питання уніфікації виробу: вимикач можна застосовувати як для відкритої, так і закритої електропроводки.

Випуск півтора мільйонів штук нових вимикачів тільки на Донецькому виробничому об'єднанні «Електромагніт» дасть річну економію в 21,2 тисячі карбованців.

Новому виробу дано путівку в життя, але інженери і конструктори продовжують свій творчий пошук.

П. ВАСИЛЕНКО.

БРИГАДИР СКЛАДАЛЬНИКІВ

Дружна, згуртована бригада складальників ПМЕ-113 пишеться своїм бригадиром Тимофієм Івановичем Букаленком. Вісім трудівників разом з ним пройшли шлях становлення робітничого колективу: період освоєння нової продукції, запуск її у серійне виробництво, боротьбу за високі й якісні показники.

У той час на підприємстві не кожен міг наважитися взятися за освоєння нового виду продукції, адже її технічний рівень був значно вищим за попередні вироби.

Бригадир став зразком для своїх товаришів по праці. Він разом з майстрами і технологами не тільки вдосконалював свою майстерність, але й навчав підлеглих, як складати потрібні народному господарству країни магнітні пускачі.

Всі операції він знає досконало, а коли важко — завжди прийде на підмогу, про все потурбується. Адже треба, щоб бригада мала завжди потрібні деталі, матеріали, сировину.

Від дня свого народження бригада не має рекламачів на продукцію. Не буває тут і запізнення на роботу, порушень трудової дисципліни.

Бригадир складальників постійно піклується про створення належного мікроклімату в колективі.

Колектив, яким керує Т. І. Букаленко, виробничі завдання виконує на 130—140 процентів, а свій п'ятирічний план складальників ПМЕ-113 завершили ще в березні цього року.

Ідучи назустріч XXVI з'їзду КПРС, колектив взяв підвищені соціалістичні зобов'язання і з честю їх виконує.

Цього року Тимофію Івановичу Букаленку присвоєно звання «Майстер — золоті руки», він нагороджений також знаком «Переможець десятиріччя».

Т. СЕЗОНОВА,
заст. директора Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» з виховної роботи.

ДИПЛОМ—ЗА БЕРЕЖЛИВІСТЬ

Днями Українська республіканська рада профспілок, ЦК ЛКСМ України, Державний комітет УРСР по праці, редакція газети «Радянська Україна» та Державний комітет УРСР по телебаченню і радіомовленню підбили підсумки республіканського огляду використання резервів економії і бережливості матеріальних, енергетичних та трудових ресурсів.

Дипломами нагороджено 210 колективів виробничих об'єднань, підприємств, організацій та груп новаторів виробництва.

Серед тих, кого удостоїли такої почесної нагороди, — Донецьке виробниче об'єднання «Електромагніт». Це — другий диплом, завоюваний колективом у республіканському змаганні.

Трудівники підприємства не зупиняються на досягнутому. Ретельно зваживши свої можливості, вони оповнені рішучості добиватися нових успіхів в економії і бережливості.

В. ПАЦЮК.

Віра Іванівна Шепіло — кадра робітниця Запорізького УВП. Більше двадцяти років працює: вона слюсарем-складальником, систематично виконує денні виробничі норми на 140—150 процентів. Свою продукцію Віра Іванівна здає до відділу технічного контролю з першого подання.

Передовій робітниці присвоєно почесне звання «Ударник комуністичної праці», вона неодноразово виходила переможцем соціалістичного змагання. В. І. Шепіло працює з випередженням виробничої програми — на її трудовому календарі — жовтень 1981 року.

Великий внесок слюсара-складальника і в справу виховання робітничої зміни. Не одному молодому трудівнику вона передала свій багатий досвід, знання і майстерність.

Ідучи назустріч XXVI з'їзду КПРС, Віра Іванівна Шепіло дала слово високими трудовими успіхами ознаменувати черговий форум комуністів.

НА ТРУДОВОМУ КАЛЕНДАРІ — ЧЕРВЕНЬ 1983 РОКУ

Удари штампа один за одним густо падають на металеву стрічку, яка, шибі уникаючи їх, рвучко щораз просувається вбік. Просувається рівномірно, в однаковій проміжці часу, на потрібну відстань. Та не сама. Це вже справа рук людини. Рук умілих, натренованих, вправних. Саме таких, як у штампувальниці Клавдії Дмитрівни Фомичової.

Мабуть, полубилися їй дуже Харківське УВП-1, його колектив, бо як прийшла сюди 1954 року, так і залишилася вірною їм понині.

Зайве говорити, що було складно та нелегко оволодівати зовсім незнайомою раніше спеціальністю, премудростями технічних наук. То були дні становлення фахівця, свідомості сучасного робітника. Певні труднощі існують, звичайно, і сьогодні, але дещо іншого плану. Це — прагнення професійного зростання без якого немислимі ті досягнення, яких добивається щораз К. Д. Фомичова. А вони показові. Давати 170—200 процентів плану щозмінно — стало правилом для трудівниці. То ж не дивно, що на виробничому календарі штампувальниці Фомичової вже червень 1983 року.

За працю якісну і продуктивну Клавдію Дмитрівну нагороджено знаком «Ударник десятиріччя п'ятиріччя», Почесною грамотою «За самовіддану працю і виконання п'ятирічного завдання до 110-ї річниці від дня народження В. І. Леніна». Їй присвоєно звання «Ударник комуністичної праці», найвищий третій кваліфікаційний розряд.

— Тепер настав час віддавати здобуті знання і досвід молодим виробничникам, — ділиться роздумами трудівниці.

Вже десять робітників пройшли трудову школу Клавдії Дмитрівни. Майже всі працюють поруч, наслідуючи в усьому свого першого наставника. Деякі вже можуть і помагати на вправність з колишньою вчителькою. Та Клавдія Дмитрівна лише рада цьому. Значить, зусилля марно не пропали, плодами повертаються.

Товариші по роботі обрали Фомичову страхделегатом, бо знають її чуйність, людяність, доброзичливість і сумлінність.

Довір'я колективу Клавдія Дмитрівна розцінює як найвищу оцінку своєї роботи.

А. ДВІРКОВИЙ.

ЙДУТЬ ПОПЕРЕДУ

Колектив Запорізького УВП протягом багатьох років йде в авангарді соціалістичного змагання. Старанно працюють трудівники і в нинішній п'ятирічці. З випередженням графіка йде виконання виробничих планів та соціалістичних зобов'язань, на декілька тисяч карбованців виготовлено продукції понад план.

У цих досягненнях — велика заслуга передовиків, які, виконавши свої особисті п'ятирічні завдання, йдуть із значним перевиконанням виробничих завдань. Серед них —

штампувальниця Є. М. Соломаха, слюсарі-складальники В. М. Зорба, Л. Г. Райська, ізолювальниця Н. М. Комісарова, пресувальник Н. С. Сергієнко.

За високі виробничі показники 165 робітників нагороджено знаком «Переможець соціалістичного змагання».

Йдуть назустріч XXVI з'їзду КПРС, трудівники підприємства добираються вагомими трудовими показниками.

О. КАЧУРА.

ПІСЛЯ ВИСТУПУ «НАШОГО ЖИТТЯ»

„КАМІНЬ СПОТИКАННЯ“

Під таким заголовком 28 червня ц. р. у «Нашому житті» було надруковано статтю, в якій піддано критиці незадовільну роботу Ужгородського будинку культури та керівництво культзакладом з боку облвідділу УТОГ.

Як повідомив виконуючий обов'язки голови Закарпатського облвідділу УТОГ І. Карнафель, статтю «Камінь спотикання» обговорено на художній раді Будинку культури, на засіданні президії облвідділу УТОГ і на розширеній нараді за участю працівників культзакладу, облвідділу, представників учбово-виробничих підприємств та міської організації

УТОГ. Критику газети визнано правильною.

На нараді, під час обговорення статті, було внесено ряд цінних пропозицій, спрямованих на поліпшення роботи культзакладу і розроблено заходи по усуненню наявних недоліків. Після виступу газети обласний відділ Товариства посилив контроль за проведенням заходів в Будинку культури, два рази на місяць заслуховує звіти культпрацівників про їх роботу і надає необхідну практичну допомогу.

Після опублікування статті «Камінь спотикання» посилилась організованість в роботі Будинку

культури. За цей час спільно з працівниками облвідділу, трудівниками підприємств проведено вечір «Слава робочим рукам», на якому були присутні передовики виробництва, керівники УВП-1 та УВП-2. З інтересом зустріли члени Товариства учасників художньої самодіяльності Сімферопольського обласного будинку культури. Подивившись виступ кримчан прийшло близько 300 чоловік.

Облвідділ УТОГ постійно контролює планування та облік роботи, яку проводить обласний Будинку культури.

ДАВНО попрощалась Ганна з рідним Кричевом. У тяжкі повоєнні роки батьки віддали її в Мстиславську школу-інтернат для глухих дітей. Вихователі і педагоги одразу виявили у старанної дівчинки не тільки неабиякий потяг до навчання, але й незвичайну працелюбність і захоплення швейною справою.

— Бути тобі, Ганнусю, швачкою-мотористкою, — пророчив їй досвідчений педагог Петро Врублевський. — Дивись, яка в тебе рівна та красива строчка виходить. Як у справжньої майстрині!

— Спасибі вам, — з сором'язливою усмішкою відповідала дівчина. — Ви вгадали мою мрію. Спробую виправдати ваші сподівання.

Швидко пролетів час. Закінчено школу, Ганна на Могилівському УВП. Тут їй одразу сказали: «Буде важко!», але тоді вона ще не могла уявити собі всіх труднощів. У перші дні й тижні, нічого не встигала зробити. Придивившись до новенької, підійшла до неї довідчена виробничниця Тетяна Артемівна Стамбровська, взяла рукав натільної сорочки, жестама пояснила:

— Перестаралась, голубонько. Квapiлишся, занадто метушишся і

У ДРУЗІВ ПО ЗМАГАННЮ

тому не встигаєш. Зрозуміла? — А в школі мене хвалили. За приклад ставили. Старанною називали, — виправдовувалася дівчина.

— Правильно робили, що хвалили, — продовжувала наставляти Тетяна Артемівна, — працю свою організуєш. Інакше не витримаєш. Тут логік. І найменша затримка порушує ритм роботи всієї дільниці.

— Спасибі за добру пораду. Буду старатися, — запевнила Ганна свою наставницю.

Минали роки. Подруги по роботі, керівники швейної дільниці вже вважали її досвідченою швачкою. Та й сама Ганна вже відчувала силу, набагато перевищуючу виробничі завдання. Постійно поліпшувала якість продукції.

Дуже багато дало молодій швачці-мотористці соціалістичне змагання. Трудове суперництво з подругою Римною Семеновою та іншими робітницями змушувало її постійно вчитися у кращих виробничниць, постійно по краплині переймати методи їх передового до-

ЗА ЗАКОНОМ

свіду, а потім самій впроваджувати цей досвід у своїй практичній роботі.

І ось одного разу за підсумками роботи за квартал серед кращих швачок-мотористок підприємства було названо її ім'я. Керівники УВП гаряче поздоровили Ганну з успіхом і побажали не зупинятися на досягнутих рубежах.

Добре слово подруг, майстра і начальника швейної дільниці, головного інженера і директора підприємства ще більше окрило старанну робітницю, відкрило для неї нові перспективи в праці і змаганні.

Тут же, в Могиліві, Ганна знайшла і своє особисте щастя. П'ять чоловіком став хорощий хлопець і старанний трудівник Олексій Максименко. Правда, її наречений працював на одному з державних підприємств, але це не завадило їм створити дружну родину. Спільні турботи, взаємна допомога надавали нових сил, ще більше згуртовували їх, від чого життя і праця ставали ще більш радісними. Незабаром з'явилися діти.

— Робота виконана якісно, — так оцінила продукцію, виготовлену штампувальницею Ворошиловградського УВП Надією Іванівною Дударевою, майстер Тетяна Олександрівна Марценюк. Нині Н. І. Дударева довела виконання норм виробітку до 120 процентів.

На знімку: (зліва направо) Н. І. Дударева і Т. О. Марценюк.

Фото І. МІНЬКА.

ШТАБ НАСТАВНИКІВ

Молоді робітники, серед них і члени нашого Товариства, що недавно поповнили сім'ю харківського заводу імені Малишева, на цьому вечорі одержали в подарунок книгу Героя Соціалістичної Праці, голови ради наставників підприємства В. О. Петрова «Обов'язок і покликання».

Зустріч, на якій перед юнаками і дівчатами виступили ветерани виробництва, організували ентузіасти із заводської профспілкової бібліотеки. Вона тепер стала своєрідним штабом наставників.

У бібліотеці відкрито постійно діючу виставку «Поруч-під-літок». Тут ветерани виробництва знаходять необхідну літературу з питань комуністичного і правового виховання, професійного навчання молоді. Допомагають їм і анотовані бюлетені новинки «Що читати наставникові», які знаходяться безпосередньо в цехах. Книгу або посібник можна одержати також на дільницях, де з допомогою громадських активістів діє більш як п'ятдесят пересув.

Популярні на підприємстві літературні огляди, вікторини, усні журнали. Надовго запам'яталися молоді читачка конференції по темі «Завод наш — гордість наша». Колектив бібліотеки підготував її спільно з радою наставників і музеєм історії підприємства. Це була хвилююча розповідь про славі революційні і трудові традиції заводу, про який у 1912 році писала більшовицька «Правда». В радянській

час саме в його цехах було випущено перші вітчизняні паровози і гусеничні трактори, а в роки війни, вже на Уралі, народилася знаменита «тридцятьчепвірка».

Наставники (всього їх на підприємстві майже тисяча) спільно з бібліотекарями дбають про естетичне виховання молодих робітників, їх культурне і духовне зростання. Для участі в літературних і музичних вечорах запрошуються письменники, композитори, артисти, учасники заводської літ-студії.

Книга міцно увійшла в життя заводчан, стала вірним помічником наставників у формуванні робітничого характеру. Сьогодні серед постійних читачів заводської бібліотеки більш як десять тисяч машинобудівників.

В. ПІКОВСЬКА,
О. ЧЕША.

Харків.

Я часто відвідую гуртожиток Одеського виробничого об'єднання «Електрик». Тут багато кімнат, які вирізняються з-поміж інших особливою чистотою і зразковим порядком. Про мешканців однієї з них моя розповідь.

Любов Шевченко працює слюсарем-складальником у механо-складальному цеху. Вона — ударниця комуністичної праці. Колектив цеху виявляє їй довіру, кілька років підряд обираючи профгрупоргом. У вільний час Люба допомагає вихователю гуртожит-

ДВОЄ З ОДНІЄЇ КІМНАТИ

ку готувати культмасові заходи. Нещодавно до нагород Любові Шевченко приєдналася ще одна. Подяка ЦП УТОГ і Республіканського комітету профспілки за дострокове виконання особистого плану десятої п'ятирічки.

Окрім Люби у кімнаті № 410 живе швачка-мотористка Валентина Ткаченко. Хоч у дівчат різні професії, але знайшлося багато спільних інтересів. Це — перш за

все, громадська робота. Валентина також активістка гуртожитку. Вона — «головний санітар». Разом дівчата проводять своє дозвілля, разом займаються громадськими справами. І це законно. Бо інакше жити у гуртожитку не можна.

Ю. ГЕР,
член правління первинної організації УТОГ.

м. Одеса.

У компактних групах

ПРИКЛАД ВЕТЕРАНА

17 років трудиться штампувальником нечуючий Іван Скориков на Броварському заводі експериментального торгового машинобудування. За час роботи на цьому підприємстві І. Скориков став висококваліфікованим робітником заготовельного цеху. За сумлінну працю та систематичне перевиконання особистих виробничих завдань ударника комуністичної праці І. Скорикова нагороджено знаком «Переможець со-

ціалістичного змагання». Ще раніше трудівника удостоєно ювілейної лєнінської медалі.

Приклад передового виробничника наслідують інші члени УТОГ, зокрема, ударники комуністичної праці — штампувальники Костянтин Нагорний, Раїса Карабєць, Ольга Скорикова, столяр Микола Дуля та інші.

О. БРОВКО.

Київська область.

У РАХУНОК ОДИНАДЦЯТОЇ

Василь Петрович Федорець після закінчення спецшколи-інтернату мріяв працювати на одному з великих підприємств Житомира. Та спочатку довелося потрудитися в іншому місті. Лише в 1973 році він знайшов роботу до душі, почав працювати очисником деталей до авто- і сільськогосподарської техніки на житомирському заводі «Автозапчастина». Тут по-справжньому розкрився талант молодого робітника, знайшов своє виявлення, омріяний в дитинстві, потяг до техніки.

Наполегливо і старанно вивчав Василь тонкощі обраного фаху, ретельно аналізував помилки, шукав шляхи ефективного і водночас ощадливого використання матеріалу і робочого часу. Такий підхід до праці, до свого робітничого обов'язку приніс відрадіні ре-

зультати. За короткий строк В. П. Федорець не тільки опанував обраною професією, але й добився високих виробничих показників — 180—190 процентів стали його середньою нормою виробітку.

Без відриву від основної роботи передовий виробничник оволодів суміжною професією терміста, а також взяв шефство, як наставник, над членом нашого Товариства А. Романенком.

Ударник комуністичної праці достроково, на початку другого півріччя 1980 року, завершив свою особисту п'ятирічку і вже працює в рахунок одинадцятої.

Нині Василь Петрович, як і всі трудівники заводу «Автозапчастина», включився у соціалістичне змагання за гідну зустріч форуму комуністів.

М. ГУРМАН.

ВАГОМІ ПОКАЗНИКИ

Члени Товариства Сватівського мікрайвідділу УТОГ взяли підвищені соціалістичні зобов'язання на завершальний рік десятої п'ятирічки і докладають усіх зусиль для їх успішного виконання.

Вагомими трудовими показниками домагаються в змаганні шевці побуткомбінату М. С. Жестовський та В. Г. Кондратенко. За липень цього року М. С. Жестовський, наприклад, виконав виробничі завдання на 178, а В. Г. Кондратенко — на 151 процент.

Самовіддано трудяться швачки-мотористки заводу господарчих товарів Т. С. Руденко, Є. П. Коршик, В. Д. Кондратенко, в'язальниці філіалу Ворошиловградської трикотажної фабрики Н. М. Сусаєва, майстер пошиття верхнього одягу побуткомбінату К. М. Михайловська та інші трудівники.

В. КОНОНОВА,
зав. Сватівським клубом УТОГ.

Ворошиловградська область.

Якість продукції, що її виготовляє О. В. Галан, відмінна: він здає її відділу технічного контролю з першого подання.

У 1967 році столярю присвоєно почесне звання ударника комуністичної праці, і з того часу, з року в рік, він підтверджує це звання вагомими трудовими успіхами.

Нещодавно О. В. Галан переглянув свої соціалістичні зобов'язання і взяв нові, підвищені. На честь XXVI з'їзду КПРС він намітив виконати свою особисту п'ятирічку до першого листопада нинішнього року.

Ф. КАЛАФАТ.

Донецька область.

РОБІТНИЧОЇ СОВІСТІ

Зрозуміло, що поповнення в сім'ї прибавило турбот батькам. Однак, молода мати Ганна Наумівна, на плечі якої ліг основний тягар, не спускала перед труднощами. Важко було, та роботу не кидала.

— У всьому підтримували мене подружки по праці, — говорить Ганна Наумівна. — Особливо вдячна я за допомогу і участь Риммі Федорівні Семеновій, Ларисі Іванівні Петровій, начальнику швейної дільниці Галині Олександрівні Губич. З їх допомогою я зуміла перебороти всі труднощі, стати ударницею комуністичної праці і «Майстром — золоті руки».

Як не одразу прийшли до неї майстерність і досвід, так і трудові перемоги з'явилися не враз. Секрет успіху складався з багатьох факторів, з щоденної наполегливої праці, з переборювання труднощів. Свої виробничі перемоги передової швачка-мотористка розцінює як заслугу колективу, в якому працює вже багато років.

Швейна дільниця спеціалізується на пошитті постільної білизни.

Але, як кажуть, чистота і точність вимагають у всьому вправності, майстерності, уваги і особливо при пошитті підковдр. Та й про якість не можна забувати. Тут давно немає реклаमाцій. Колектив дільниці з кварталу в квартал справляється з виконанням планового завдання, та й підприємство на доброму рахунку.

Спостерігали за працею кращої швачки-мотористки і ми. Чіткість, вправність, розмірені рухи допомагають Ганні Наумівні виконувати кожну операцію пошиття підковдру у найшвидші строки. Із зекономлених секунд складаються хвилини і години, а звідси — і надпланова продукція.

Передової швачки-мотористки відрізняє ще якась особлива вірність колективу, своїй професії, підприємству. І в цьому, звичайно, теж слід шукати причину її успіху. Любов до пошиття Ганна Наумівна проявила ще в школі-інтернаті. Педагоги зуміли підтримати і розвинути це добре покликання, а тепер ось дитяче захоплення стало справою всього її життя.

— Не уявляю себе без колективу і без роботи, — говорить Максименко. — Вважаю, що будь-яку справу треба виконувати з душею, на совість. Тільки тоді одержиш повне моральне задоволення.

Тепер цьому вчить Ганна Наумівна новачків. А їх за роки роботи у досвідченої майстрині було і є немало. Та ось тільки на операції пошиття підковдру залишилося небагато. Адже тут потрібен точний окомір, гранична увага, стійкість і фізичні зусилля — руки постійно на витязі. Не кожному це під силу. Витримують найстійкіші і найстаранніші, як, наприклад, Лариса Молоткова — одна з улюблених учениць Г. Н. Максименко.

На УВП дівчинка прийшла зі школи-інтернату. Виявилася здібною, кмітливою, що називається на люту схоплювала поради наставників. А Ганна Наумівна з задоволенням передавала свій досвід, ділилася секретами майстерності.

Досвідчена швачка підкреслює, що перш за все слід навчити молоді робітницю правильно оволодіти машиною. Потім вона показує точну послідовність процесів операції, звертає особливу увагу на якість, радить неодмінно контро-

лювати свою роботу, перевіряти. І це правильно. Адже тільки після цього можна думати про швидкість.

Ось чому Лариса Молоткова та інші її учениці вже давно стали повноправними членами колективу. Але й тепер не рідко звертаються за порадою і допомогою до своєї наставниці. А вона завжди і підкаже, і допоможе, і підбадьорить.

Прудкі руки в швачки-мотористки. На виконання всієї операції йдуть лічені хвилини.

— Економія часу — запорука успіху, — ділиться думками Ганна Наумівна. — Бережу кожну хвилину. Адже якщо зібешся з робочого ритму, потім дуже важко знову включитися в нього. А це означає втрату швидкості, падає продуктивність праці. Тому роботу намагаюся організувати так, щоб все необхідне було під рукою. В цьому велику допомогу надає і майстер дільниці Марія Самусева та мої подружки.

110—120 процентів норми за день — стало правилом правофлангової змагання. Навіть при освоєнні нового фасону виробу Г. Н. Максименко не знижує темпів. Таких, як ударниця комуні-

стичної праці і «Майстер — золоті руки» Ганна Наумівна, на швейній дільниці Могилівського УВП немало. В рахунок 1981 року трудиться багато робітниць.

Доброзичливість, чуйність, тактовність і якась особлива скромність — ці риси характеру Ганни Наумівни допомагають їй не тільки в праці, але й у громадській роботі, як кращій наставниці молоді. Завдяки її старанням багато молодих робітниць прижилися на підприємстві, гаряче полюбили свою нелегку спеціальність.

У соціалістичних зобов'язаннях передової швачки-мотористки є пункт про підвищення ідейно-політичного рівня. Вона вчиться в школі комуністичної праці і заняття багато в чому сприяють її успішній роботі.

Успіх не приходить сам по собі. Шлях до нього довгий і нелегкий, а досягати його ті, хто добросовісно ставиться до праці, живе за законом робітничої совісті. Так працює і Ганна Наумівна Максименко — неодноразово переможниця республіканських конкурсів швачок-мотористок, ударниця комуністичної праці, «Майстер — золоті руки». Інакше вона не може.

І. ТИТОВ.

НА МИСТЕЦЬКІЙ ОРБІТІ

Наприкінці жовтня минулого року Центральне телебачення показало кольоровий фільм «Лобо» за мотивами однойменного оповідання канадського письменника Ернеста Сетона-Томпсона.

У фільм одну з головних ролей виконав актор Республіканського театру міміки і жесту «Райдуга» Василь Стьопкін. Ми вже бачили цього актора в постановках «Райдуги», де він майстерно виконував ролі Ходжі-Насреддіна, Тараса Бульби...

І ось Стьопкін у новій ролі. Сюжет фільму такий. У фермерів безкрайних рівнин Вайомінга чи Монтани у великих кількостях стали зникати вівці, рогата худоба та інші тварини. Чисельні сліди говорили про те, що все це злочин чорного вовка Лобо та його зграї. Вимотані бідою фермери зібрали великі гроші для шерифа, щоб той, нарешті, організував пошук і знищення зграї хижаків. Та з'ясувалося, чого вартий і сам шериф! Хоч за зовнішньою брутальністю і прямою його характеру відчувається певна спостережливість й розумна натура, та у його діях не проявилось прагнення докопатися до істини.

Взявши фермерські гроші, він посилав свого помічника

ПЕРША РОЛЬ У КІНО

Ніка таємно розслідувати загадкове зникнення худоби, бо шериф не може повірити, що то справа лише вовків. Тут, думає шериф, вплатився якийсь хитрий і мстивий фермер-сусід. Врешті-решт він переконалися, що шкоду роблять такі сірі хижакі, якими керує лише здоровий біологічний інстинкт.

Простий прибула, ковбой Джо Каллон (В. Стьопкін) за винагороду береться вистежити і знищити вовків. У його діях відчувається вчорашній вправний мисливець з Техасу, котрого треба остерегатися, бо він може дати доброї прочуханки будь-кому. Сміливий ковбой бездоганно володіє своєю «гарматою» — вінчестером 45 калібру. Та наприкінці фільму Джо Каллон замість грошей отримує лише дев'ять грамів свинцю і помирає серед диких скель.

Кінострічка привернула до себе увагу критиків. Більшість з них сходяться на думці, що з ансамблю кіноакторів виділити когось окремо — марна справа. Всі персонажі однаково переконливі і органічно вписуються у загальне полотно всього фільму.

Коли автор сценарію і режисер-постановник Київської студії науково-популярних фільмів Ігор Негреску підби-

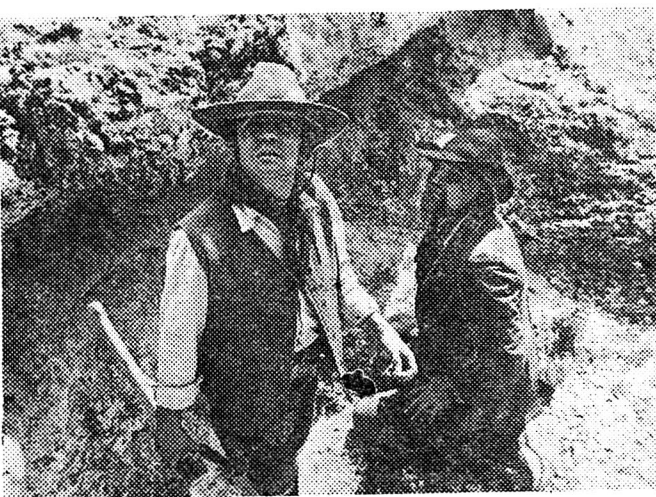
рав акторів для зйомки у телефільмі «Лобо», то довго не міг знайти актора на роль ковбоя Джо Каллона. Один з його помічників запропонував запросити В. Стьопкіна. Коли артиста з «Райдуги» загризували та екіпірували в одяг ковбоя, режисер у захопленні вигукнув: «О! Це той самий Джо!».

Зйомки проводились біля скелястих урвищ та випаленої печуки південним сонцем місцевості недалеко Білогірська Кримської області.

Звичайно, грати слабкою актору серед людей з добрим слухом важко. Та у Василя Стьопкіна виявилася природна обдарованість — він одразу схоплював задум режисера. Допомогло і вміння читати з губ. Весь колектив кіногрупи ставився до дебютанта з великою увагою і розумінням.

Біографія В. Стьопкіна поки що невелика. Після закінчення Дніпропетровської спецшколи-інтернату для слабкозубих дітей, працював фрезерувальником на Південному машинобудівному заводі. У вільну годину брав участь у драмгуртку місцевого Будинку культури. З 1969 року — у «Райдугі».

І. ЩЕРБАНЮК.

Кадри з телефільму «Лобо». Біля вовчого лігва Джо Каллон (В. Стьопкін) і шериф Нед Морлі (С. Петронайтис) зі страхом прислухаються до вовчого виття. На другому знімку праворуч — Джо Каллон приготувався до сутички з ковбоями, підкупленими шерифом.

Фото О. ДЗЮБІН.

ТОВАРИ — НАРОДОВІ

У півтора рази порівняно з минулим роком збільшив випуск жаростійкого господарського посуду з ситалу Костянтинівський склозавод імені Жовтневої революції. Тут щойно освоєно виготовлення кількох нових його видів — каструль невеликої ємкості, супниць, дитячих комплектів «Маятко».

Поверхня цього посуду нагадує глазурований фарфор, а прозора кришка зроблена з товстого загартованого скла. У таких каструлях можна варити, смажити, тушувати. Вони витримують температуру до 350 градусів, не тріскаються, якщо їх поставити з плити на холодну поверхню або прямо з холодильника — на полум'я пальника.

Виробництво цього красивого посуду, який виготовляється на основі кварцевого піску і спеціальних хімікатів, освоєне вперше в країні новаторами підприємства у співдружності з ученими науко-

СИТАЛ НА КУХОННІЙ СЛУЖБІ

во-дослідного інституту об'єднання «Автоскло». Такий посуд досить міцний, довговічний, гігієнічний. Завдяки приємному вигляду він добре вписується в кухонний інтер'єр.

Костянтинівська продукція користується великим попитом у покупців широко застосовується в кафе, їдальнях, ресторанах. Вона надходить у торговельну мережу України, Російської Федерації, Білорусії, Молдавії та інших республік.

...Лише півтори хвилини витрачає робітник на те, щоб взяти в печі «краплю» розпеченої скламаси і передати її операторові, який за лічені секунди пресує прозору, спочатку жовтувату, каструлю. Поруч під відпалу — кристалізатор, в яку завантажуються вироби. Минуть близько доби, і посуд набуває молочно-білого кольору, достатньої міцності. На його поверхню наноситься яскравий кольоровий малюнок, який закріплю-

ється в іншій відпалювальній печі.

— Наше підприємство, — говорить директор заводу В. А. Козловський, — випускає не тільки жаростійкий посуд із ситалу, а й різнокольорові облицьовувальні плитки для внутрішнього оздоблення житлових будинків, корпусів промислових підприємств та будинків культурно-побутових закладів. А в найближчому майбутньому у ситалу з'являться й інші професії.

Тепер ленинградський інститут «Діпроскло» розробляє проект будівництва цеху потужністю 500 тисяч квадратних метрів технічного ситалу на рік. Нова продукція знайде застосування в електротехнічній промисловості. Випуск її намічено освоїти на нашому заводі в одинадцятій п'ятирічці.

І. БУРИНДА.

м. Костянтинівка,
Донецької області.

ФІЗКУЛЬТУРА І СПОРТ

ЙОГО ВИСОТА

Вихованець Одеської спецшколи-інтернату для глухих дітей № 97 Валерій Рухлядев ще в дитинстві захопився вільною і класичною боротьбою. Тринадцятирічним хлопчиком прийшов він в ДСТ «Спартак», де відразу потрапив у групу заслуженого тренера УРСР А. О. Матюшенка. Тренер зумів побачити в здібному хлопцеві майбутнього висококласного борця і вміло спрямував його хист, наполегливість у належне русло. Перші спортивні успіхи не забарилися — в 1966 році Валерій посідає перше місце в своїх перших офіційних юнацьких змаганнях у Таллінні, а через рік стає чемпіоном СРСР серед юніорів.

Успіхи не заповнили голову молодому борцю, навпаки — додали нових сил і виховали найкраще спортивне прагнення — перемогати.

Знайомство В. Рухлядева з боротьбою само переходить в серйозне захоплення. І знову наполегливі тренування, тижні, місяці, роки наполегливої підготовки і, як результат, численні перемоги в різних відповідальних змаганнях. Але досягнуте для Валерія ніколи не стало межею. Він починає захоплюватися ще й дзю-до, яка останнім часом набуває все більшої популярності.

Свою відданість боротьбі дзю-до він довів на чемпіонаті Європи в Ліссабоні, де завоював «срібло», а трохи пізніше святкував перемогу у Лондоні, але вже як абсолютний чемпіон.

На цей час Валерій вже тренується в ДСТ «Динамо» у заслуженого тренера УРСР Роберта Самвеловича Бабаєвича. Наставник розповідає про свого вихованця, майстра міжнародного класу:

— Валерій надзвичайно працелюбний, цілеспрямований, вимогливий до себе.

У 1970 році, згадує Роберт Самвелович, трапилося так, що Валерій втратив віру в себе і вирішив кинути боротьбу. Це сталося через ряд невдач для нього поєдинків на килимі. Тоді на допомогу прийшла мати борця Лілія Романівна. Досвідчений педагог за фахом, вона зуміла переконати сина не робити необачного кроку і він знову повернувся у великий спорт.

1972 рік був знаменний для Валерія участю у відкритому чемпіонаті Європи з дзю-до у Ризі, де він мав зустрітися з іменитим суперником, дворазовим олімпійським чемпіоном Набоюкі Сато. Вже в ранзі не юніора, а досвідченого, дорослого спортсмена вийшов Валерій на килим у фінальній зустрічі з японським майстром. Поєдинок пройшов з ледь відчутною перевагою Сато, який за рішенням суддів і виграв по очках. Таким чином Валерію дісталася «срібло» чемпіонату Європи.

Не припиняє Рухлядев систематичних тренувань, не обминає жодної можливості зустрітися з досвідченим борцем. Одна з них — фінальна зустріч з чемпіоном Європи Аміраном Музаєвим — запам'ятовується Валерію надовго.

— Я знав, — розповідає Рухлядев, — що Аміран Музаєв протягом привального часу готується до зустрічі зі мною і був певен, що підготовка, яку він пройшов у Японії, дасть йому відчутну перевагу наді мною.

Моє головне завдання було стримати його рішучі атаки, які ми він намагається пригломшити суперником, будь-що вистояти на початку і таким чином на кінці зустрічі знесилити його. Так все і трапилося: Аміран безперервно атакував, намагаючись домогтися доспрокової перемоги. За 20 секунд до удара гонга, він пішов у останню атаку, але я перехопив його задум і сам провів кидок, який завершив боєвим прийомом. Суперник визнав поразку.

Так Валерій виборов звання чемпіона СРСР з дзю-до в напівважкій ваговій категорії і завоював золоту медаль. Важливість цієї перемоги і в тому, що це був перший офіційний чемпіонат СРСР.

На Всесвітніх іграх глухих в швейцарському місті Мальме в 1973 році і в Бухаресті у 1977 році Валерій разом з легкоатлетами, футболістами, плавцями самовіддано боровся за найвищу нагороду. Перемогами над усіма своїми суперниками він ще раз підтвердив високий чемпіонський титул.

Згадуючи ті незабутні спортивні баталії XII і XIII Всесвітніх ігор глухих, Валерій відзначає: «Зустрічі були важкими, але кожна нова перемога додавала нових сил, заохочувала бажання перемогати».

Щоб піднятися на найвищу сходинку п'єдесталу пошани в Мальме, мені довелося подолати величезні психологічні і фізичні навантаження, ніколи перемога не давалася так важко...

Свою велику практичну діяльність видатний спортсмен намагається підкріпити глибокими теоретичними знаннями. Набутий досвід в свою чергу дає для цього плодотворний ґрунт. Нещодавно Валерій Рухлядев скористався запрошенням Московського всесоюзного НДІ фізкультури і вступив на заочне відділення аспірантури, де і працює над дисертацією, де досліджує і розкриває особливості психології глухого спортсмена.

Нині відомий борець незружжено готується до XIV Всесвітніх ігор глухих у західнонімецькому місті Кельні. Подвійна відповідальність лягає у зв'язку з цим на Рухлядева — адже він одночасно старший тренер команди і один з її безпосередніх учасників. Мало вибороти перемогу самому, — треба до неї привести якомога більше своїх товаришів по команді.

На закінчення нашої бесіди Валерій сказав:

— Мене вивело на широку дорогу життя Українське товариство глухих. Всіма своїми спортивними здобутками, починаючи з шкільної лави і закінчуючи досягнутим, я зобов'язаний рідній Вітчизні.

І. КРИКЛИВИЙ.

У ДОБРОМУ НАСТРОЇ

Фотоетюд А. МОРГУНА.

Редактор П. БУЛАТОВ.